

maa de voksne mandlige Arbejdere selv være fuldt ud i Stand til at faa Forholdet ordnet efter deres eget Ønske.

Derefter kommer jeg til Ændringsforslagene Nr. 38 og 39, af hvilke det førstnævnte er stillet af et Flertal, det sidstnævnte af et Mindretal. De angaa det meget vanskelige Spørgsmaal om Regulering af Kvinders Arbejde efter Barnefødsel. Det første forlanger, at Moderen skal have sit Barn hos sig i den Tid, i hvilken hun modtager den Understøttelse, som gives hende paa Grund af Forbudet mod, at hun arbejder de første 4 Uger, og dernæst fordrer det, at hun kun dersom Barnet er dødfødt eller dør inden Udgangen af de 4 Uger, inden Udløbet af de 4 Uger kan indtræde i Arbejde paa Grundlag af Lægeattest. Mindretallets Forslag er noget afvigende derfra og gaar ud paa, at hun, ogsaa hvis Barnet lever, skal kunne genoptage Arbejdet før de 4 Ugers Udløb, naar det ved Lægeattest godtgøres, at det kan ske uden Skade for hendes egen eller Barnets Sundhed. Ærede Medlemmer ville se, at paa et enkelt Punkt, nemlig det sidste Afsnit, ere Ændringsforslagene Nr. 38 og 39 ens. Baade Flertallets og Mindretallets Forslag gaa her ud paa, at Understøttelsen, der ikke skal have Fattighjælps Virkning, kan i København udbetales efter Kommunalbestyrelsens Bestemmelse og under dens Kontrol gennem en Sygekasse eller en velgørende Forening og skal udenfor København udbetales gennem Hjelpekassen. Derom ere vi altsaa alle enige, fordi man har villet række Haanden til, at det Ønske kunde blive opfyldt, at disse Kvinder, som af den Grund faa offentlig Understøttelse, ikke skulle være henviste til at hæve den paa det samme Sted, som de, der modtage Understøttelse, fordi de ere under Fattigvæsenets Forsorg.

Vi gaa herefter til Ændringsforslagene Nr. 43 og 45. Der har et Flertal af Udvalget været af den Mening, at der i og for sig ikke har kunnet anføres nogen Grund til, at det stedlige Tilsyn, der udøves gennem kommunevalgte Mænd, skal afholdes med den halve Udgift af Kommunen og den halve af Statskassen, og hele det øvrige Fabriktilsyn afholdes af Statskassen. Til det Forhold, der altsaa af Regeringen foreslaas opretholdt, tror jeg nok, at der findes nogen Grund deri, at Loven af 1889 om Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved Maskiner er 10—11 Aar ældre end Loven om Fabriktilsynet. Medens det nu er ønskeligt, at disse Love findes i een Lov, hvilket jeg ved første Behandling i Fjor takkede

Ministeren for, at han havde sørget for, bliver denne Forskel, at Kommunerne skulle betale det halve Tilsyn med disse omtrent 50,000 Virksomheder, hvor der bruges mekanisk Drivkraft, medens Staten skal betale Tilsynet med hele den egentlige Fabrik- og Værkstedsvirksomhed, mere fremtrædende. Vi stille derfor gennem Ændringsforslagene Nr. 43 og 45 Forslag om, at Staten ogsaa skal betale dette Tilsyn. Hvis jeg husker ret, drejer det sig kun om maaske 30,000 Kr. aarlig, idet jeg tror, at hele Udgiften er anslaaet til 60,000 Kr. Vi synes nemlig, at det er rimeligt og retfærdigt at fritage Kommunerne for den Afgift, som jeg egentlig ikke synes lader sig bringe i Overensstemmelse med Reglerne for det øvrige Tilsyn. Der er imidlertid et Par ærede Medlemmer af Udvalget, der indrømme dette, men som ønske at gaa den modsatte Vej, vistnok af Hensyn til Statskassen, og som derfor foreslaa, i Ændringsforslag Nr. 44, at samtlige Udgifter baade ved det kommunale og ved det almindelige Fabriktilsyn skulle udredes af de Virksomheder, som ere Genstand for Tilsynet. Flertallet har imidlertid ikke villet gaa med dertil af forskellige Grunde; blandt disse er den dog den overvejende, at vi anse en Fordeling af de samtlige Udgifter paa vistnok mere end 80,000 Virksomheder for ikke at kunne lade sig udføre.

Naar jeg saa gaar til Ændringsforslag Nr. 49, stiller et Flertal her et Forslag om, at § 38 skal udgaa. I denne Paragraf foreslaas der den nye Bestemmelse, at hvis der i Virksomheder, der ere undergivne Fabriktilsynet, af Arbejderne ned sættes et Udvalg med det Formaal at samvirke med Tilsynet for Lovens Gennemførelse, skal Fabrikinspektøren være pligtig til i Forening med et Medlem af et saadant Arbejderudvalg at besigtige Arbejdsstedet og undersøge de Klager, der maatte blive fremførte. Dette modsætter Flertallet sig. Man mener, at en Fabrikinspektør, der er sin Stilling voksen, ikke behøver en saadan Vejledning for at paatale Mangler og Forhold, som ikke ere lovlige, og man mener, at et saadant Arbejderudvalg kan komme til at paabyrde baade Tilsynet og Arbejdsgiverne unødvendig Ulejlighed, og man er heller ikke sikker paa, at en saadan ny Institution ikke vil kunne fremkalde Misstemning mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, og det er der jo Anledning nok til, uden at vi behøve at vedtage Lovbestemmelser, der kunne komme til at virke